

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Nógrád Megyei Bíróság ... szám alatti) ügyvéd által képviselt ... II. rendű (... szám alatti lakosok) felpereseknek ... igazgató által képviselt szám alatti) alperes ellen kártérítés iránt a ...Munkaügyi Bíróságon indult perében 2007. szeptember 24-én kelt ... számú ítélet ellen a felperesek 27. és az alperes 28. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A megyei bíróság a munkaügyi bíróság ítéletét fellebbezett részében részben, az I. rendű felperes javára megállapított keresetveszteségi hátralék (1.128.078,- Ft) és a havi 26.018,- Ft kártérítési járadék vonatkozásában megváltoztatja és az ez irányú keresetet elutasítja, az elsőfokú perköltség összegét 100.000,- (százezer) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek fellebbezési perköltségüket maguk viselik.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A munkaügyi bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek kártérítésként 1.128.078,- Ft elmaradt jövedelmet és késedelmi kamatát, a jövőre nézve pedig havi 26.016,- Ft járadékot keresetveszteséggént.

Háztartási kisegítés címén havi 10.000,- Ft járadékot és 680.000,- Ft már lejárt összeget és késedelmi kamatát, gyógyszerköltségként pedig 92.222,- forintot és késedelmi kamatát.

Az I. rendű felperes javára 1.500.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest, míg ezt meghaladóan a keresetét, valamint a II. rendű felperes nem vagyoni kártérítési keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest 200.000,- Ft perköltség megfizetésére is.

Az ítélet indokolása szerint az I. rendű felperes munkabalesetet szenvedett az alperesnél 2001. november 16-án, melynek következtében jobb kezének orsócsont törését szenvedte el.

Ezt követően határozott időre szóló közalkalmazotti jogviszonya annak lejártával, 2002. augusztus 31-én megszűnt. A balesetet követően egy évig 100 %-os táppénzt kapott, ezután 2003. augusztus 17-ig munkanélküli járadékot, majd folytatólag rendszeres szociális járadékot az időközben megállapított 50 %-os munkaképesség csökkenésére tekintettel.

Az 50 % munkaképesség csökkenés 36 %-ban baleseti eredetű, melyre figyelemmel baleseti járadékot is folyósítottak részére.

A munkaügyi bíróság álláspontja szerint a felperes közrehatása a baleset bekövetkeztében nem vehető figyelembe, mert az alperes eltűrte a helytelen gyakorlatot, melynek során nem a munkavégzéshez megfelelő cipőt viselt az I. rendű felperes.

A nem vagyoni kárigény tekintetében a szakértői vélemény alapján nem volt megállapítható, hogy a munkahelyi balesettel összefüggésben állna a felperes életvitelének a megnehezülése, de a bíróság a 36 %-os baleseti munkaképesség csökkenésre figyelemmel, mérlegeléssel 1,5 millió forint nem vagyoni kártérítést talált megállapíthatónak az ítélelhozatali értékviszonyok alapján, ezért késedelmi kamatot ezen összegre nézve nem ítelt meg.

Az I. rendű felperes keresetveszteség iránti igénye tekintetében a munkaügyi bíróság megállapította, hogy nincs adat arra, hogy az alperes a határozott idő lejártá után is tovább foglalkoztatta volna a felperest, ezért a keresetveszteség megállapításánál a minimálbért vette alapul 2003. évtől kezdődően, levonva abból a felperes által kapott járadékokat és 8,5 % nyugdíjjárulékot.

Az elsőfokú ítélet szerint a háztartási munkák elvégzésében kíségetésre szorul az I. rendű felperes, melynek költségeként havi 10.000,- forintot látott megállapíthatónak. A gyógyszerköltséget is megállapította a szakértői vélemény alapján, míg a gondozás címén előterjesztett kárigényt elutasította a szakvéleményre figyelemmel.

A lakásfenntartási és utazási többletköltség iránti igényt nem tartotta indokoltnak az elsőfokú bíróság annak bizonyítatlansága folytán. A „kulturális többletköltség” tekintetében pedig azt állapította meg, hogy az nem vonható a kár fogalmi körébe, ha a felperes megnövekedett szabadidejében többlet olvas, TV-t néz vagy lemezt hallgat, így az nem róható az alperes terhére.

A II. rendű felperes esetében úgy ítélte meg, hogy az I. rendű felperes balesete folytán nem érte olyan kár, ami megalapozná a nem vagyoni kárigényét.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérték a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában, úgy hogy az I. rendű felperes javára 2.500.000,- Ft, a II. rendű felperes javára 1.000.000,- Ft és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezze a megyei bíróság az alperest. Hivatkoztak arra, hogy a II. rendű felperest jogsérelem érte az I. rendű felperes balesete folytán, az egészséges családban éléshez való joga sérült. Az I. rendű felperes tekintetében pedig a bíróság mérlegelési tevékenységét kifogásolta a fellebbezés, utalva arra, hogy a bírói gyakorlathoz mérten is kevés a megítélt kártérítés összege, de annak késedelmi kamatát is törvénytőlően mellőzte a munkaügyi bíróság.

Az alperes fellebbezésében tartalmilag az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte, amire a fellebbezési tárgyalási nyilatkozata is utal.

Hivatkozott arra, hogy az I. rendű felperes az általa felajánlott állást nem fogadta el, és nem bizonyította, hogy a munkahelyi balesetéből adódóan nem tud elhelyezkedni. Az I. rendű felperes a háztartási kisegítés körében sem bizonyította az egyösszegű, illetve havi járadéknak megfelelő kár felmerülését, és a gyógyszerköltség igazolását is kétségbe vonta az alperes.

A megítélt nem vagyoni kártérítést teljesen alaptalannak tartotta, hivatkozva arra, hogy az a szakértői véleménnyel ellentétben áll.

Vitatta a perköltség megállapítását is annak indokait hiányolva.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben részletezően vitatták az alperes fellebbezésének minden pontját, az alperes állás felajánlásra vonatkozóan pedig úgy nyilatkoztak, hogy arra az alperes kizárólag az ítélelhozatal előtt hivatkozott, de állítását nem tudta bizonyítani.

A megyei bíróság az iratok felülvizsgálata alapján megállapította, hogy az alperes fellebbezése részben megalapozott, a felperesek fellebbezése nem alapos.

Az I. rendű felperes keresetét részben elutasító ítéleti rendelkezést - a nem vagyoni kártérítés részbeni elutasítása kivételével - a fellebbezés nem érintette, így e tekintetben a részjogerő beállt, ezért a megyei bíróság csak a fellebbezett ítéleti rendelkezéseket vizsgálta eljárása során.

A nem vagyoni kárigények vonatkozásában a munkaügyi bíróság mérlegelése nem volt törvénytől. A sérülés jellegére, a munkaképesség csökkenés mértékére, a perbeli jogeset összes körülményére figyelemmel, az ítélet meghozatalának idején, 2007. szeptemberében az I. rendű felperes nem vagyoni kárának reparációjára megfelelő volt a megítélt kártérítési összeg, az nem volt sem csekély, sem eltúlzott. A bírói gyakorlat szerint pedig csak akkor lehetne a károsodás bekövetkeztétől számítva késedelmi kamatot is megítélni, ha a kártérítési összeget is a kár bekövetkezésének

(jelen esetben 2001. évi) időpontjára visszavetítve állapítaná meg a bíróság. Az első bírói ítélet azonban nem ezt a módszert alkalmazta.

Az alperes fellebbezésével ellentétben azonban a balesetből eredő munkaképesség-csökkenés már önmagában elegendő alap az I. rendű felperes nem vagyoni kárigényének megállapítására.

A II. rendű felperes kárigényére vonatkozóan is helytállóan mérlegelt a bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy nem keletkezett olyan jogsérelem, ami nem vagyoni kártérítést tenne indokolttá.

A háztartási kisegítő és a gyógyszerköltség tekintetében sem volt törvénysértő az elsőfokú bíróság mérlegelése a bizonyítékok értékelése során, döntésének megfelelő indokát is adta.

Mindezekre tekintettel a megyei bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a munkaügyi bíróság ítéletét ezen fellebbezett részében helybenhagyta, a keresetveszteségre vonatkozó rendelkezés tekintetében azonban az alábbiak szerint megváltoztatta és az I. rendű felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéltének indokolásában maga fejti ki, hogy az alperes az I. rendű felperest a határozott idő lejárta után nem biztos, hogy alkalmazta volna, ezért a minimálbért vette alapul a keresetveszteség számításához. Ebben azonban logikai összefüggés nem lelhető fel, illetve nem is fejti ki a bíróság, hogy miért köteles az alperes keresetkülönbözet fizetésére, ha egyébként nem köteles az I. rendű felperes alkalmazására, és ennek folytán munkabér megfizetésére sem.

Helytálló az alperes azon fellebbezési nyilatkozata, hogy az I. rendű felperes nem bizonyította, hogy legalább minimálbért fizető munkáltatónál munkaviszonyt (vagy közalkalmazotti jogviszonyt) kívánt létesíteni, és az a balesettel összefüggésben nem jöhetett létre. Ezzel ellentétben az alperes alappal hivatkozott arra, hogy az I. rendű felperes nem is kívánt munkába lépni, mivel az általa felajánlott munkalehetőséget sem fogadta el.

Iratellenes az erre vonatkozó I. rendű felperesi ellenkérelem, amely szerint az alperes csak az ítélelhozatalt megelőzően, 2007-ben hivatkozott erre a körülményre és azt nem is bizonyította. Az előzményi iratok között fellelhető számú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint maga a felperesi képviselő nyilatkozott arról, hogy egy portási állást ajánlott fel az iskola az ügyfelének. Arra nem tért ki a felperes, hogy a portás állást miért nem fogadja el, arra egy kézsérülés után miért ne lenne alkalmas, csupán felvetette az alkalmasság bizonyításának kérdését. Azt azonban hogy alkalmatlan a munkakör betöltésére, az I. rendű felperesnek kellett volna bizonyítani. A visszautasító magatartása inkább arra utal, hogy nem is kívánt munkába lépni.

Nem bizonyította tehát az I. rendű felperes, hogy egyáltalán van olyan

keresetvesztése, ami az alperesnek róható fel. Ennek hiányában pedig az alperes keresetvesztés, illetve folyamatosan a jövőre nézve keresetvesztési járadék fizetésére nem kötelezhető.

Az I. rendű felperes pernyertességének arányára figyelemmel túlzott az elsőfokú ítéletben számított elsőfokú perköltség összege, ezért azt az alperes marasztalásának az (nem vagyoni kár, a kisegítő járadék egy évi összege, és a gyógyszerköltség) összegét alapul véve szállította le a megyei bíróság. A másodfokú eljárásban a felperesek fellebbezése eredménytelen volt, az alperes fellebbezése pedig részben vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § és Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett a megyei bíróság, hogy a felek maguk kötelesek viselni fellebbezési perköltségüket.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli.

Balassagyarmat, 2008. január 10.

Dr. Pappné dr. Makka Éva sk. a tanács elnöke

Dr. Barsi József sk. előadó bíró

Dr. Nagy Andrea sk. bíró